

Lovforslagets § 27:

Til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld bevilges nedenstaaende 6,408,557 Kr. vedtoges uden Afstemning.

Det næste Affnit, som fattes under Forhandling, var Lovforslagets §§ 2—5, 7, 9—10 samt § 1 (se Tillæg A., Sp. 1—12 og 21—26) med dertil hørende Endringsforslag Nr. 1—6 (se Tillæg B., Sp. 531—34), hvortil svarer Betænkningen Nr. 1—7, 13 (se Tillæg B., Sp. 273 ff.).

Ordføreren (Holstein-Redeborg): Forslaget under § 2 er kun en Gænganger fra i Fjor; det er angaaende Medsættelsen af Leien for Strandmarken; Flertallet fordrer altsaa Leien opført for Strandmarken med en Forhøielse af 430 Kr., hvilket er en Følge af, at Thinget stadig har modsat sig Opførelsen af Charlottenlundfortet. De andre Endringsforslag ere stillede af den høitærede Minister og tiltraadte af Udvalget, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre om dem. Paa § 4 og § 5 er der stillet to Endringsforslag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som ikke ere tiltraadte af Udvalget, og jeg skal derfor med et Par Ord omtale, hvorfor Flertallet ikke har sluttet sig til dem. Grunden dertil er ikke, at disse Endringsforslag i og for sig ere Ting, som man finder urigtige eller forkerte, saa at man ikke skulde kunne finde Anledning til at forhandle om dem, selv om de burde gives en noget anden Form og maaste fremsættes i en anden Forbindelse. Men Grunden er den, at man ved at optage disse to Forslag her paa Finantsloven vilde komme i Strid med den Politik, Thinget har fulgt, kan jeg nok sige, siden Halvfjerdserne, da de to Forslag gaa ud paa gennem en positiv Forandring paa Finantsloven at forandre gjældende Lov. Dersom noget Saadant skulde forlanges her fra Thingets Side, vilde det ikke blot være i Strid med den Erkjendelse, at saadanne Forandringer ikke bør ske uden i fuld Overensstemmelse mellem alle Lovgivningsmagtens Faktorer, men navnlig ogsaa være i Strid med den Theori, der betegnes som Reitheorien, og som vi have hævdet her i de senere Aar, nemlig den, at den, som stiger Nei til nye Foranstaltninger paa Finantsloven, er den Stærkeste. Der er derfor heller ikke nogen Tvivl om, at det ærede Medlem, som har stillet disse Forslag, under de givne Forhold er overbevist om, at de ikke vilde blive vedtagne eller kunne føre til noget Resultat; men naar saa er, at man kan anse

det for fuldstændig sikkert, at de ikke ville kunne føres igennem i Aar, vil det jo, naar man fra dette Things Side stiller to Forslag, som man ifølge sine egne Udtalelser og det Standpunkt, der er indtaget i en Række af Aar, maa vide ikke kunne føres igennem, med andre Ord sige, at man bereder Thinget et Nederlag og Sagen ingen Tjeneste. Derimod er det selvfølgelig ikke udelukket, at selve Spørgsmaalet og navnlig selve den Tanke at lette Kommunerne i deres Byrder fra Statskassens Side maa optages og ogsaa kan optages og gennemføres; men det maa selvfølgelig ske paa anden Maade og gennem Forhandling af særlige Lovforslag, hvor der er mangfoldig Leilighed til at komme ind paa den Side af Sagen, hvad enten man nu vil lade Statskassen anvende en Del af sine Indtægter til at lette Kommunernes Udgifter, eller om man vil lade Statskassen overtage en Del af de Kommunens paahvilende Forpligtelser; det vilde jo blive det Samme. Der er jo paa det kommunale Omraade en Del Udgifter, som paahvile Kommunerne, men som ikke staa i nogenjomhelst Forbindelse med den kommunale Selvstændighed, nemlig Udgifter til Foranstaltninger, over hvilke Kommunerne ikke have den fjerneste Raadighed, og med Hensyn til disse Udgifter er det i sin Orden, at man søger dem overførte paa Statskassen. Der er en Række andre Foranstaltninger, der ere under Forhandling i det andet Thing og ville komme for her, Foranstaltninger, som ogsaa vilde medføre Udgifter for Kommunerne, og der vil saa være rigelig Leilighed til at lette Kommunerne disse ved Hjælp af Statskassen. Hvor der er en Veie, som giver grundet Haab om at kunne opnaa en Lettelse for Kommunen, har Udvalget et aabent Blil for, at man bør forsøge den; men her har Udvalget ikke kunnet se, at man ved at stemme for disse Forslag, efter den Stilling, som Thinget har indtaget, efter den Forsatning, vi have, og efter hvad vi selv have godkjendt og erklæret for vor politiske Grundfætning, kan opnaa Andet end et Nederlag for Thinget og ikke Noget for os, men tværtimod det Modsatte. Det er jo klart, at naar man nu vil optage disse Ting og faae Strid derom og dog være nødt til at fravige det, vil Udsigten til at naae en virtelig Lettelse for Kommunerne derigennem